

Střed jeho duše (20.12.2011)

„Končím, končím s naším vztahem, jestli se tomu tak dá říkat. Mám být tvou věrnou přítelkyní, tolerantní partnerkou a zároveň tvou matkou? Ztrácím se v tom, jaký byl vlastně náš vztah? Myslím, že tohle všechno ztrácí smysl!“ Iveta ztěžka vydechla a sklopila provinile oči. „To musí mít všechno, co děláme, smysl? Ale...“ Myšlenka se vytratila a jeho ústa ztuhla. Iveta se na něj naposledy podívala a její kroky se linuli alejí plnou sněhu. Michal tam stál ještě pár minut a potom se vydal směrem k domovu.

Bouchly dveře, Michal si sundal boty a mířil přes chodbu do svého pokoje, jenže ho zastavila matka „Co jsi to o víkendu zase vyváděl, jenom pro ostudu. Jdi mi z očí, jenom na obtíž, k čemu ty jsi na tom zatraceném světě...“ Určitě to ještě pokračovalo, ale to už si vyslechly zdi kuchyně.

Michal najednou cítil nejistotu, samotu a měl obavy z budoucnosti, i když si to často nepřipouštěl. Michal řešil podobné stavy jen jednou věcí, alkoholem a lehkými drogami, vydal se tedy ven, ale matka měla uši na stopkách. Už si bral bundu z věšáku, když matka prudce otevřela dveře a jejich pohledy se střetly.

„Kam si myslíš, že jdeš, dělat ostudu? No jasně, umíš vůbec něco jiného?“ následoval její pronikavý ironický smích. Michal se zatvářil odhodlaně, že něco řekne, ale na hádku nebyla jeho mysl připravena. „Bum“ praštil s dveřmi a rozběhl se po schodech dolů.

„Problémy, kámo?“ přivítal ho Lukáš. Michal přikývnul. „Hele na, tady máš... to ti pomůže...“ podal mu sáček s bílým obsahem. Michal se na to podíval a s mírnou obavou přijal.

„Hele a jak... anebo nic“ Michal věděl co to je, ale nikdy nic takového nezkoušel, proto se chtěl zeptat, co to dělá, ale nakonec nechtěl být za „zaostalice“ a proto se sebevědomě vydal za Lukášem. Skončili na veřejných záchodech, Lukáš sundal zrcadlo a šňupnul si jednu čáru. Michal najednou cítil, že by nejraději utekl, sice už s lehkými drogami párkrát experimentoval, ale tohle bylo něčím jiné. Sám sebe se ptal, co je silnější?, zvědavost nebo strach. „Tak jedem!“ zařval Lukáš a plný energie se vydal mezi zbytek přátel.

Michal najednou jako by zapomněl, že s ním Iveta skončila, jako by zapomněl úplně na všechno. Chtěl běžet, chtěl běžet, chtěl být jako Forest Gump, dokázat něco mimořádného. Mezi přáteli byl středem pozornosti, vylezl na stůl a všechny pohledy ostatních k němu vzhlížely, což mu dodalo jisté odvahy.

„Vstávej!“ stařec s ním prudce zatřásl a Michal se pomalu probouzel. Když zjistil, že leží na židli v baru, kde včera strávil večer, okamžitě se postavil na nohy, vzal batoh a rychle šel domů. To ještě netušil, co ho doma čeká, jinak by rychle změnil směr. Za dveřmi byla velká cestovní taška a na ní papír s nápisem „To jsou tvoje věci!“ Víc slov myslím ani nebylo zapotřebí.

Tak, co teď, Michal chodil od kamaráda ke kamarádovi, ale nikde nemohl a ani nechtěl být déle než týden. Také si našel práci, pracoval na stavbě, protože neměl žádné vzdělání, tak si nemohl příliš na výběr. Ze školy ho vyhodili, jeho nejlepší kamarád Lukáš zemřel při autonehodě a Michal se potácel po světě bez cíle.

Po pár týdnech si našel byt, ale brzy se jeho byt změnil v krabici prachu a plísně. Michal už s drogami neexperimentoval, on už se dostal do dalšího „levelu“. Jeho život měl dva body, mezi kterými cestoval, peníze a droga. Nic jiného ho už nezajímalo. Později se pro něj dávka pervitinu stala denní rutinou a navíc přestávala mít požadované účinky. Michal pocíťoval opět samotu, droga už mu nebyla dostatečným přítelem a chtěl přestat. Ač jeho mysl to chtěla, jeho zničené tělo potřebovalo něco jiného. Ze zdroje zábavy a pohody se stala bolest a samota.

Další dívka, která v jeho životě zahrála velkou roli, byla Šárka. Nejdříve se mu snažila pomoc, ale později byla sama psychicky na dně a vysvobození hledala v skleničce s prášky. Michal už vzdal snahu o nápravu. Připadali si jako na dně příkopu, do kterého spadli a nemohou se dostat zpět. Žili spolu a přesto jako by byli cizí, každý měl je svojí závislost. Šárka však měla sestru, která přijela tou dobou z Prahy a chtěla jí navštívit. Když však vstoupila do příbytku své sestry, okamžitě zareagovala balením jejích pár věcí a táhla jí pryč. Šárka však oponovala a stále mluvila o Michalovi, který byl tak sjetý, že ani přítomnost jiné osoby nezaregistroval.

Klára, tak se jmenovala Šárčina sestra, se však do bytu vrátila a to týden poté. Byt nechala bytem a Michala odvezla do modré budovy, vypadajíc jako továrna. Michal opět nebyl při smyslech, tento stav ho doprovázel poslední dobou stále. Na cedulce na dveřích stálo jméno, které rozhodně nebylo české, Thomas Parker. Podle titulu doktor, takže továrna to nebyla. Parker pochází ze západu a nikdo dodnes neví, co ho do Čech přivedlo, pátrat po tom však nikdo nebude a proto, pokračujme, kde jsme skončili. Michal byl nyní v roli pacienta a čekal, až se ve dveřích objeví Thomas. Na setkání se netěšil, ale v hloubi jeho duše byla vzpomínka na období, kdy si tolik přál opustit drogy, jediného přítele, a přesto přítele, který ho tolik omezoval.

Toužil po svobodě? Hledal v drogách pomoc? Nebo snad hledal sebe? Ani on sám to neví, ale co když to nechtěl vědět?

Thomas vyzval Michala, aby mu vyprávěl o svém životě. Michal váhal a přemýšlel o smyslu tohoto hovoru, nakonec si však vzpomněl na větu, kterou on sám vyřkl "Což vše co děláme, musí mít smysl?". V polovině vyprávění se zastavil a uvědomil si, že pro něj byl a je život stále černobílý, možná to mohlo být příčinou zlomu. Chtěl být jiný, tak jiný, aby s ním byl svět barevnější. Droga mu umožnila nový pohled na svět, ale byl to správný pohled? Když měl drogu, najednou byl svět snazší, zajímavější a bezstarostný. Jeho příběh nebyl dlouhý, protože na tomhle světě nebyl déle než 23 let, ale měl určité kouzlo.

Na Thomase udělal dojem a najednou se cítil jistěji. Někdo ho chce opravdu poznat? Nemohl tomu uvěřit, jenže radost a nadšení se ve vteřině změnilo v myšlení paranoidního blázna, kterého všichni chtějí jen využít. Samozřejmě tím, nechci jakkoliv naznačit že lidé nás nemůžou využít.

Michal seděl na lavičce a napadlo ho, že zajde za Thomasem. Jen tak se bavili a vlastně by to vůbec nevypadalo jako léčba, ale ne všechno co se leskne, je zlato. Byl jako cizí přítel, který mu pomáhal jen jednou velkou maličkostí, naslouchal. Tam kde se v Michalově životě našly mezery, tam se je snažil Thomas vyplnit.

"Je lehké přestat, ale těžké znovu nezačít, to měj na paměti" Thomas promlouval k Michalovi, který seděl schoulený v křesle a snažil se své depresivní myšlení zahnat, ale teď už jinak než předtím.

Michal začal znovu, ale tentokrát ho Thomas zastavil včas. Nastěhoval se k Thomasovi a byl pod stálým dozorem, ale vlastně to bylo dobrovolné.

"Prostě už na to nemám, zabij mě, až budu spát, prosím" odpovídal Michal zoufale na Thomasovu otázku. Přestal, ale stále si nebyl jist sám sebou a proto se obával, že se k drogám vrátí. Thomas pokračoval ve svojí léčbě s trpělivostí a snahou.

Šárka Vacková se s námi rozloučila 2. 4., pohřeb bude mít v sobotu 7. 4. bylo napsáno na zadní straně novin. Michal nebrečel, netrápil se, naopak jako by se probudil a uvědomil si, že tohle je ta špatná cesta. Cesta do pekla je totiž vždycky kratší než cesta do nebes.

Michal na pohřbu nebyl, ale na hrobu často jeho ruce pokládali žluté chryzantémy a stále si nepřestával vyčítat, že zemřela kvůli němu. Pravda byla, že se zabila při autonehodě, kterou zavinil její bratr. To však Michal nevěděl.

O rok později

Michal od Šárčiny smrti abstinuje a drogy jeho oči nespátřily stejně tak dlouhou dobu. "Co oči nevidí, srdce nebolí" říkávala mu často jeho babička. Thomas ho naučil víře a to zejména víře v sebe, kterou postrádal.

Jednou potkal Michal svojí tetu a ta řekla naprosto na pohled nevýraznou větu, která však vzbudila v Michalovi zájem a zamyšlení. Řekla, že teď působí mnohem více vyrovnaně. To je ono, řekl si Michal, to je to. Celý život hledal sám sebe, chtěl zbarvit svět a přitom si nevšiml, že svět už byl barevný, je potřeba se jen více dívat kolem sebe.

Michal později sám léčil drogově závislé a naučil se od Thomase jednu tu velkou maličkost, naučil se naslouchat.

Nejen že působil vyrovnaně, on byl vyrovnaný. Najednou našel nejenom sebe, ale našel i střed svojí duše. To těžiště jeho života, které celé mládí neviděl. Jak byl zaslepen, touho stát se tím jiným, tím zajímavějším, tím barevnějším.

Nakonec zjistil, že každý den nemusí být ten nejbarevnější, ale je potřeba dát mu šanci.